

„Ali ležiš sedaj laže?“

Nič odgovora . . .

Stopila je k postelji, se nagnila k njemu in se ga dotaknila:

„Jezus, Marija! Umr! je!“ In zgrudila se je ob postelji — nema, tiha . . .

Jaz pa sem začel jokati, klicati očeta, mamico, nihče se mi ni odzval. Tekel sem iz sobe in ravno mi pride naproti tisti gospod z naočniki in črno brado — slišal sem, da mu je rekla mamica vedno: gospod doktor. — Ta stopi hitro v sobo in jaz za njim. Pristopi k postelji, dvigne mater in jo položi na stol, pogleda očeta in se obrne k meni:

„Dečko, oče ti je umrl!“

Odprl sem široko usta in ga gledal: Kaj bi atek umiral? Kaj pa je to? Ali je to tako hudo? Kaj pa je z mamico? — Odvedli so me k sosedi, prijazni gospé, in kmalu za nami je prišla mamica — jokala je neprestano. Stopil sem k nji, in ona me je božala po glavici:

„Da, da, atek je umrl, tvoj dobri atek; Bogec je vzel njegovo dušico k sebi, mi pa smo sedaj sami. Izgubili smo ga!“

Nisem razumel, zakaj mamica joče, odšel sem k oknu in gledal ven . . . Kaj je to: atek je umrl? Bogec je vzel njegovo dušico k sebi, življenja ni več v njem? — Šel sem, da vidim očeta. — Ležal je na postelji bled kakor zadnje dni — ne, ne čisto bled, zopet je nekaj rdečice na licu — pa bi ne bilo življenja v njem?! Bogec naj bi vzel njegovo dušico? Čemu mu bo? —

„Atek, saj nisi umrl!“ — Nič odgovora. Tedaj pa me je bilo groza, strah me je bilo in tekel sem k sosedi. — Tedaj sem jokal. —

Bratec je bil starejši od mene in je hodil že v prvi razred. Slišal je že zunaj, da je atek umrl, in pritekel je vesel domov:

„Mamica, ali je res atek umrl?“

Bila sva otroka in nisva razumela, kaj je to.

V gozdu.

*V snežene plašče lesovje
ogrnil je beli sneg,
nikjer nič zelenja, življenja,
molčita dolina in breg.*

*Ob hrastu ponosnem lipa
zasanjala zimski je sen,
utrujen pod težo sneženo
uklonil se je meklen.*

*Nad lesom pa sklanja se zima
in stresa sneženo glavó;
vse mrtvo in strto, le vrani
mrtvaško pesem pojó . . .*

Osojski.